

Abans-d'ahir: Octubre del 2015

Diu el diccionari que el sidral és un preparat en pols o granulat compost d'àcid tartàric, bicarbonat sòdic, sucre en pols o essència, que generalment s'usa dissolt amb aigua com a refresc.

Josep Tarradellas, l'únic home d'Estat de debò que ha donat la burgesia catalana a la seva història, deia que sidral era el carreró sense sortida en el que periòdicament es ficaven els polítics catalans, embrollant-se cada vegada més en un embolic sense sentit ni futur que duia invariablement a la catàstrofe.

Tarradellas ho va dir en referència a la insurrecció catalanista d'octubre de 1934, de la qual l'any 2014 no es van commemorar els vuitanta anys perquè els polítics d'aquest país s'havien ficat de nou en un altra sidral. I la comparació era tant evident i portava tal desencís que la veu dels historiadors pagats per la Generalitat va decidir un del silencis més clamorosos de la esclavitud encadenada d'uns intel·lectuals servils i renegats de la més petita controvèrsia.

Les candidatures dels *Junts pel Sí* i de la *CUP* ens volen portar cap a un nou sidral; el sidral de la Declaració Unilateral d'Independència (DUI).

La DUI, ja sigui feta d'un dia per l'altra pels parlamentaris, ja sigui feta durant una desconexió de 18 mesos, farcida d'actes de desobediència a les autoritat espanyoles, només pot portar-nos a un període d'instabilitat, incertesa i greus problemes econòmics. No importa gens ni mica que el plebiscit no hagi aconseguit el 50 per cent més u: són detalls sense importància per a un sector cada vegada més sectari i enfebrat per la manipulació mediàtica de TV3% i la Màfia omnipotent dels patricis.

Atès que l'Estat espanyol ja ha iniciat des de fa mesos la desconexió en determinats àmbits, com el de la informació als Mossos, el perill d'atemptats *jihadistes* a Catalunya és una fruita podrida que pot acabar en un bany de sang innocent.

Hi ha tres coses que els polítics no poden fer: el ridícul, tolerar la corrupció i no atendre els problemes reals del poble. La fugida endavant del més corruptes de tots els miserables lladregots que ens volen governar ens està conduint a situacions estranyes i no desitjables.

El 15 d'octubre (2015), Artur Mas fou acompanyat des de seu parlamentària fins al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per sis mil persones, entre les quals 400 batlles alçaven les seves vares, tot cridant "Mas president; Catalunya independent". Artur pujà, tot solemnement, les escalinates del Palau de Justícia i de cara als manifestants, entre un bosc de vares d'alcaldes, es va portar els quatre dits de la mà al cor (alguns malpensats deien que a la cartera). Tots interpretaven un acte histriònic per als llibres d'història. N'eren conscients i sobreactuaven en conseqüència, com interpretant tots plegats l'òpera Nabucco. *Va pensiero*.

Fa uns dies, el 27 d'octubre (2015), una senyora, el nom de la qual no vull recordar, va cridar: "Visca la República Catalana!". El seu crit, que no havia estat avisat, no va rebre cap eco, ni tant sols entre els seus partidaris més adeptes, perquè va agafar a tothom per sorpresa. Era fora de lloc. Òpera bufa. Potser és que el meu ADN es immune a pàtries, himnes i banderes, que més aviat em produeixen urticària al·lèrgica, però ho vaig trobar força ridícul.

El diaris venen plens de denúncies confirmades sobre el Molt Deshonorable i Gran Sàtrapa de la Degeneralitat i la seva organització mafiosa familiar dels Pujol, que estén una xarxa per tot el país, partit operant necessàriament pel mig. I encara volen discutir el nom de no sé qui com a Gran Regenerador, que o bé ho sabia tot i no va fer res, o bé era un ximplet i no s'assabentava de res! Res de res, senyor Artur.

Quina manera de fer el ridícul!

On és una solemne declaració de l'actual Parlament contra la corrupció del tres per cent i més, que demani un càstig exemplar de les elits que l'han fet possible i l'han permès?

Si cal fundar una república és sobre el fonament d'una neteja exemplar de tots aquells que ens han robat, aquí a Catalunya i a tot l'Estat espanyol, perquè el 3 per cent hi és a tot arreu i al cor de tots i cadascun dels vells i nous partits. La corrupció és l'estructura i l'ànima del règim monàrquic, herència conservada del franquisme i premi gros dels poderosos de sempre, perquè Franco ho va deixar tot ben lligat.

La Transició fomentà la degeneració institucional cap a una *partitocràcia* criminal, còmplice del poder d'Estat, que és impune per essència i no pot desaparèixer sense la liquidació i desaparició del vell règim i la fundació d'una República honesta i federal, innocent i sense sospita, ni blava ni roja, de "*color d'olor de poma*", que no existeix ni existirà mai al planeta Terra.

Mor gent en els hospitals per les retallades, les nostres escoles manquen de prou recursos, l'atur es insuportable, no hi ha diners per les beques-menjadors i a molts barris apareix la fam i la desnutrició infantil. Molts no poden pagar els rebuts del serveis bàsics. Hi ha qui treballa i és pobre i no arriba a final de mes. Joves amb treballs miserables, precaris i mal pagats que no poden fer un projecte de vida.

Els ciutadans que el 2011 van protestar contra aquestes retallades, rodejant el Parlament català per intentar que "els seus representants" no les votessin, varen ser criminalitzats i alguns empresonats i jutjats. Artur Mas i el govern de CiU a la Generalitat van presentar-se com acusació contra aquests manifestants. Quan la llibertat és un crim som davant d'una tirania. Tragèdia popular.

També la vaga general del 29-M del 2012 contra la reforma laboral, que despullava de tot dret als treballadors, va ser criminalitzada i es produïren pallisses i detencions. Era urgent l'aprovació d'una llei que impedís les llibertats de manifestació, d'expressió i de vaga: es van posar a la feina per fer-hi la dita llei mordassa.

S'arriba a parlar de més de tres mil milions d'euros acumulats per una organització criminal de caire familiar i extensió a tot Catalunya sota la forma de partit. El govern i els seus serveis, la seva influència i tota la seva força i capacitat eren en subhasta. Les eines de treball d'aquesta Màfia eren i són el poder i la impunitat. Eren com déus i es creien ser-ho. Ara encara s'amaguen rere una bandera. Novel·la negra.

Val qui serveix i qui serveix són els polítics al poble... en teoria, perquè a la pràctica sabem que som un poble mediterrani acostumat a venerar el poder dels déus, besar les mans dels seus representants a la terra i a resar.

Els polítics no són ni han estat mai servidors, sinó prepotents amos d'esclaus. Un exemple: la llei mordassa.

Així, doncs, passa el que havia de passar i el nostres polítics es foten en un sidral del que no saben com sortir-se'n, i, embolica que fa fort, fan una declaració al sol, assalten el poder de l'Estat espanyol amb un paper a la mà i empresonen nou anarquistes i un rodamón.

I per acabar-ho d'adobar la *Degeneralitat* declara que no té diners per pagar la factura farmacèutica. Fan el ridícul, toleren la corrupció i no solucionen els problemes reals.

He anat a l'Ikea i m'he comprat una estora que diu: *Visca la república de casa meva*. Al menys la meva estora no fa tan ridícul com ells, l'he pagada amb els meus diners, IVA inclòs, i serveix per netejar les soles de les meves sabates abans d'entrar a casa. Ja ho voldria això la *Degeneralitat* que ens desgoverna i amaga la merda sota la catifa independentista.

Això sí, polítics de Barcelona i de Madrid faran Història en majúscula, que pagarem tots plegats, independentistes, indiferents o unionistes, importa poc el que fem o pensem, perquè ens han declarat una guerra que ja hem perdut i que mai podem guanyar: **polítics 5, poble 0**.

I els gols han estat la llei mordassa, la reforma laboral, la impunitat dels mafiosos, el problema territorial en lloc del de l'atur i un jovent sense futur.

Ahir: octubre de 2017

El govern de la Degeneralitat s'ha tret el conill independentista del barret de copa i, amb això, ha aconseguit transformar les retallades pressupostàries, la corrupció generalitzada, L'ATAC GENERALITZAT CONTRA LES CONDICIONS DE VIDA DE LA CLASSE OBRERA, els acomiadaments massius, l'atur amb la seva desesperació (que condueix a molts al suïcidi), o l'assalt contra la sanitat i ensenyament públics, en la defensa de la NACIÓ catalana i la venda de quimeres, miratges, enganys, deliris, somnis i, en suma, d'esperança.

A primers de setembre de 2017, diferents organitzacions de la CUP van impulsar la formació de comitès de defensa del Referèndum (CDR) en diversos barris de Barcelona i en diferents localitats catalanes. Es van mostrar fonamentals en el joc del gat i el ratolí entre el govern de Rajoy i el Govern de la Generalitat per amagar o trobar paperetes, censos i urnes. La seva primera gran acció va ser la manifestació/concentració multitudinària que van organitzar el 20 de setembre davant de la seu del Consell d'Economia, situat a la Rambla de Catalunya cantonada Gran Via, per obstaculitzar i impedir el registre per part de la guàrdia civil de la seu de aquesta conselleria. Finalment van ser els mossos d'esquadra els qui van facilitar la sortida de la Guàrdia civil i de la secretària del jutjat. L'independentisme havia obtingut un enorme èxit. Les forces de la policia nacional i de la guàrdia civil s'havien vist superades. Les forces nacionalistes havien mostrat la seva capacitat de control puntual del territori.

El govern de Don Tancredo Rajoy va manifestar en repetides ocasions que no hi hauria referèndum. Els CDR van enllaçar amb les AMPAs (Associacions de Pares i Mares d'Alumnes), i mitjançant aquestes amb el ric teixit associatiu veïnal, per convertir les escoles i instituts en col·legis electorals. Moltes escoles van ser ocupades per les AMPAs des de la nit de dissabte per evitar que fossin preses per les forces policials. Els pares van organitzar activitats lúdiques amb els seus fills, i el diumenge 1 d'octubre, després de votar es van quedar en els diferents col·legis electorals per defensar les urnes i evitar el seu segrest per les forces "de l'ordre".

Els comitès de defensa van organitzar i van distribuir la gent disponible per evitar que escoles sense massa afluència fossin fàcilment intervingudes policialment. Les brutals càrregues policials en nombrosos col·legis van causar molts ferits, ja fossin joves o grans. Les escenes de salvatgisme van ser retransmeses en directe per ràdio i televisió, aconseguint la solidaritat efectiva de persones que estaven pel no a la independència o que no pensaven votar. Les innecessàries destrosses i desperfectes materials a les escoles van ser percebuts com un atac irracional contra la població.

La solidaritat veïnal i la defensa dels drets democràtics bàsics van convertir la participació electoral en un èxit. Entre el veïnat havia nascut una màgia especial en les relacions socials i personals. El Referèndum es va fer una realitat, amb totes les

irregularitats i deficiències que es vulgui; però van derrotar al govern de Rajoy en la seva contundent prohibició del Referèndum. L'1 d'octubre va ser un èxit popular sobre l'Estat i els seus pitjors tics franquistes. Va ser també un rotund fracàs del govern Rajoy, qui va dir que no es votaria; però es va votar. A més, l'independentisme havia aconseguit ampliar la seva base popular i electoral.

El 3 d'octubre es va convocar una Vaga general i "un Atur de país", en el qual intervingen sindicats minoritaris, comitès de defensa, empresaris, associacions diverses i el Govern. Les manifestacions/concentracions van aconseguir xifres fins llavors desconegudes i van ser un absolut èxit. La brutalitat policial del govern Rajoy de l'1 d'octubre havia aconseguit unir en la manifestació del 3 d'octubre des de independentistes fins a no independentistes, al costat de indiferents i votants de dreta. Les destrosses a les escoles i els cops de porra contra gent pacífica, que exercia pacíficament els seus drets democràtics havien aconseguit l'impensable.

L'1 i el 3 d'octubre són dates inesborrables que ho han modificat tot: hi ha un abans i un després. Els comitès de defensa del Referèndum s'havien convertit en comitès de defensa de la República. Les assemblees que aquests CDR són un nou moviment de base, obert, en els quals sens dubte predomina l'independentisme. Però escoltar a la gent del barri com parla de solidaritat i d'aquesta "màgia" que impregna ara les seves vides i les relacions personals amb els seus veïns ens està assenyalant que ha passat una cosa important, que serà molt difícil vèncer o torçar. I els llibertaris han desaparegut, o pitjor encara, s'han sumat a la marea nacionalista.

És cert que no hi ha encara cap alternativa proletària o revolucionària. No obstant això, els CDR són un nou moviment que està en els seus orígens, en un inicial procés de coordinació, i que pot derivar cap a un moviment de masses independentista o convertir-se en un moviment popular autònom i reivindicatiu. Tot està per fer i per decidir.

Però no només es combat per la independència. També hi ha un enfrontament contra l'herència franquista i autoritària del Govern Rajoy, que es tradueix en una batalla ferma i pacífica pels drets democràtics bàsics d'expressió, associació, manifestació i en defensa de les llibertats fonamentals, que no pot fer-se d'una altra manera que amb el seu exercici.

Encara avui s'ha de reivindicar el dret de les famílies a enterrar els ossos dels assassinats a les cunetes durant la guerra civil. La insuportable corrupció, tant a Espanya com a Catalunya, és estructural. El règim de 1978 ha caducat. Fins i tot des d'una perspectiva capitalista, cal una nova Constitució que solucioni l'encaix de Catalunya a l'Estat.

La negació de la realitat, l'autoritarisme i la inflexibilitat del govern Rajoy davant la qüestió catalana, l'onada d'incendis que arrasen Galícia o el motí de Múrcia per les obres de l'AVE, mostra un deteriorament catastròfic en les relacions Estat-societat, que només pot conduir a un traumàtic canvi de règim si les multinacionals donen el seu vistiplau. No es pot descartar alguna massacre alligadora que proporcioni màrtirs i herois a totes les pàtries en disputa, ja sigui perquè algú perdi els nervis o prengui la decisió de no advertir d'un atemptat terrorista en marxa.

La declaració d'independència suspesa o interrompuda del dia 10 d'octubre és considerada i discutida ja per molts, en les assemblees dels CDR, com una "traïció" en què les mobilitzacions populars juguen un paper de bescanvi per a un pacte entre elits. Coneguda és la tàctica pactista d'Artur Mas: portar el conflicte al carrer el més lluny possible, per mostrar l'adversari la pròpia capacitat negociadora a la taula.

El 17 d'octubre de 2017, amb la detenció dels agitadors independentistes Jordi Cuixart i Jordi Sánchez, presidents de l'Assemblea Nacional de Catalunya i d'Òmnium Cultural, els independentistes i el Govern s'han afanyat a assenyalar que torna a haver-hi presos polítics a Espanya, que sens dubte serviran algun dia com a moneda de canvi per

obtenir la impunitat dels més de mil càrrecs del PP jutjats per corrupció, o el definitiu sobreseïment de les causes obertes contra Jordi Pujol, Millet i tants altres.

Però és fals això que abans no hi havia presos polítics: aquí hi ha els anarquistes detinguts pel cas Pandora; aquí hi ha els vuit joves detinguts (i penats amb tres anys de presó) per la protesta que va envoltar el Parlament català el 15 de juny de 2011, per evitar que el Govern presidit per Artur Mas votés desmesurats retallades en Sanitat i Educació. Aquests sí que han estat presos polítics: qui ho recorda i ens ho recorda? A curt termini, sembla imminent i irremediable l'aplicació de l'article 155 de la Constitució i la intervenció del Govern de la Generalitat per part del Govern de Rajoy, així com la convocatòria d'eleccions a Catalunya.

Tot això al marge que s'aixequi, o no, la còmica "suspensió" de la independència. Són els cabdills i capitosts més porucs de la història, autors de la més vergonyosa i extravagant declaració d'independència que s'ha fet mai. Una independència interrompuda de 8 segons. Òpera bufa: per primera vegada a la història els herois anaven mirant-se de reüll el codi penal

Com proposa la patronal catalana, amb una mica de seny tot pot acabar, a mig termini (uns 18 mesos), amb una grandiloqüent i gratuïta declaració de Catalunya com nació, una reforma constitucional i un nou Estatut; o si s'escau la nova República catalana i espanyola, amb competències catalanes més àmplies en Economia/Hisenda i el blindatge en educació i cultura. També es farà possible la participació en competicions internacionals de seleccions esportives catalanes. I totes aquestes "conquestes" se celebraran finalment amb una Amnistia General que acontenti a tots els corruptes de totes les pàtries en competició, que falta li fa a dretes i esquerres, calbs i coronats, rates i pujols, bàrcenes i millets.

República per Borbó, o creu i ratlla per al capitalisme global. Participar en determinats moviment socials requereix d'unes organitzacions fortes i molt formades, amb uns sòlids i indestructibles principis. Aquesta intervenció ha de fer-se sempre amb el mateix programa i amb els mètodes de lluita adequats, sense renunciar mai a la crítica del patriotisme, de les seves farses i maniobres, així com dels objectius mafiosos de la burgesia, sigui l'espanyola o la catalana. Sense aquesta crítica, incisiva, precisa i com de mosca "collonera", es corre el risc de confondre's, fondre's i sumar-se a les reivindicacions nacionalistes, sempre alienes i denigrants, perdent la pròpia personalitat i objectius. Estem tocant el fons.

Els esculls del nacionalisme poden fer naufragar a molts navegants, si no saben superar-los o sortejar-los. El sorgiment de comitès de defensa, primer del referèndum i després de la República, com a models organitzatius de base més enllà dels partits, en els quals es discuteix a l'àgora i es prenen decisions sobre tot, és innovador i esperançador. Aquest és el difícil repte de la tempesta que s'acosta. La R dels CDR pot tornar a canviar de significat. Alguns diuen que és millor naufragar a quedar-se tancats en una immaculada torre d'ivori, com guardes dels sacrosants, incorruptes i purs dogmes de la "infal·lible" doctrina! Però si el naufragi és massa massiu i evident, qui els rescatarà?

Avui: octubre de 2018

La declaració d'independència del Parlament era una broma, no anava de debò. Era una exageració, però no anava de debò. Ho han dit tots el que tallaven el bacallà el 27 d'octubre del 2017. Només eren falses il·lusions que calia atiar i verborrea inútil que tots els polítics seriosos, com l'Artur Mas, sabien que no podien ser portades a la pràctica, perquè no eren realistes. Es tractava de tibar la corda per després seure's a negociar a una taula.

El 27 d'octubre del 2017 el senyor Puigdemont era una fulla que la turmenta portava amunt i avall, a dreta i a esquerra o al centre, fen voltes i revolts. Ara convocatòria

electoral, ara dimiteixo, ara proclamació d'independència! Junqueras pontificava avantatges, inconvenients i neguits, sense decidir-se per res concret. Uns ploraven, tot assenyalant traïdors i alhora invocaven fe i miracles. Altres feien brindis al sol o albiraven un avenir de judicis i presó. Ningú havia previst que fer al dia següent de la independència, perquè ningú se la creia possible de debò. Només era una fita buida, sense res a fer més enllà.

Volien que el procés semblés imparabile i senzill, però tot era una mentida que s'ha quedat en un espantós ridícul, una pantomima; si fa no fa poc menys que una xarlotada. Per l'Artur era només un fanfarronada de pòquer, una catxa per seure's a dialogar amb el govern espanyol, per pactar unes bones competències a Hisenda i d'altres qüestions menors. Però uns quants innocents i gairebé dos milions de babaus es van pensar que anava de veritat. Tot plegat era una gran carallotada!

Hi ha res més ridícul que figures de segon ordre com el Rei Puigdemont o el Regent Quim Torra jugant al pòquer republicà? No en saben de jugar i s'han empassat les vacil·lades de l'Artur! S'han fotut en un bon sidral! I tot el negoci els hi ve gran!

Pujol, el gran delinqüent i la seva mafiosa família hi són ben quietes i parats a l'espera d'una amnistia, sigui de qui sigui. Tant munta, munta tant, sigui espanyola o catalana, mentre oblidi o perdoni la presó dels seus delictes. A Madrid Don Tancredo tenia sis mesos per solucionar la qüestió catalana o el farien fora.

Artur Mas, que va fer un pas al costat, encara espera que amainin els bots i les bogeries per fer de nou un pas al centre de l'escenari, en el moment adequat. Amb vocació de salva-pàtries no li faltaran ocasions, d'uns o d'altres, no importa qui. De moment és més preocupat per no perdre el seu patrimoni a mans dels jutges que per les perilloses quimeres d'una pàtria desapresa i embogida.

Els CDR s'han convertit en un moviment de masses independentista. Els pocs Comitès de Barri (CB) que van sorgir en alguns llocs només eren un nou nom donat a l'ateneu o l'organització llibertària que ja existia de temps enrere. Exemples destacats a Gràcia i el Raval.

És impossible defensar idees llibertàries dins d'un moviment independentista amb tints socials retrògrads cada vegada més evidents. Els esquerrans de la CUP són incapaços de resoldre la contradicció entre un nacionalisme, que només pot ser socialment reaccionari, i un programa social avançat, que defensen en la teoria celestial d'un univers paral·lel i llunyà; però mai en la pràctica propera i real del planeta Catalunya. De manera que aquest programa s'ajorna una i altra vegada, fins que dels núvols ploquin gratuïtament pernils, formatges i cansalades damunt del pa amb tomàquet cupaire.

El nacionalisme, com sempre, ha tornat a traïr, tant a propis com a aliens. La pàtria era només el patrimoni dels posseïdors o el poder dels gestors de les multinacionals. La frustració dels independentistes era previsible, inevitable i de llibre. El procés sempre ha estat la fugida cap endavant de quatre lladregots embolcallats a la senyera i vint capfluixos que lligaven els gossos amb llonganisses, tot pensant que la independència era tan fàcil com bufar i fer ampolles!

D'altra banda, és evident per a qui tingui ulls per mirar, collons per dir-ho i capacitat per escoltar que **el procés ha mort**. Qui s'atrevirà a donar-li sepultura? Senzilla resposta: el primer que cregui que això li donarà rèdits electorals. Però l'independentisme deixa en herència uns dos milions de vots, i això encoratja i mou a molts oportunistes que intentaran recollir beneficis i allargar l'agonia.

Demà: Reflexió final sobre la independència

Si els principis només serveixen perquè es trenquin en trossos al menor obstacle o contrarietat, si només serveixen per ser abandonats quan entren en contacte amb la lluita i

la realitat ... potser és millor reconèixer que no es tenen principis. I no passa res. Cadascú sap on és i qui és qui. És millor per a tothom evitar confusionismes.

No cal recolzar cap lluita per la independència de la Vall d'Aran o la Cerdanya unificada. No cal moure ni un dit a favor de la sagrada unitat de la nació francesa. No tenim res a fer en un procés d'autodeterminació de la nació corsa, occitana o bretona, ni en una nova organització territorial de l'Estat francès. Què és això de què hem d'intervenir en el procés constituent de l'Estat català o en una organització federal de l'Estat espanyol?

On queda allò de "Ni Déu, ni pàtria, ni patró"?

Tanmateix la realitat es dura com la pedra. Mor gent en els hospitals per les retallades, les llistes d'espera per ser atès per un especialista són de mesos, les nostres escoles manquen de prou recursos, l'atur es insuportable, no hi ha diners per les beques-menjadors i a molts barris apareix la fam i la desnutrició infantil. Molts no poden pagar els rebuts del serveis bàsics. Hi ha qui treballa i és pobre i no arriba a final de mes. Les pensions no actualitzades ens ofeguen poc a poc. Narco-pisos i desnonaments broten com bolets per tot arreu. Què podem dir als joves amb treballs miserables, precaris i mal pagats que no poden fer un projecte de vida? I què d'uns lloguers que són pels núvols sense cap mena de regulació, mentre turisme i especulació ens fan fora per sempre més dels nostres barris? Algú creu realment que els carrers seran sempre nostres? En tot cas ho seran pels desnonats!

És evident que el seu sidral no ens paga la pena!

L'independentisme esdevé avui una pallassada interminable, obscena i permanent, que ja no fa riure. De l'altra bàndol, hi ha uns partits espanyolistes, centralistes i de caire feixista, que fan por i gens ni mica de gràcia, i als quals ja els hi va bé la rauxa independentista, perquè els hi rendeix vots, permet barbaritats despòtiques i amaga la seva incompetència, corrupció i buidor. Els uns i els altres són inútils babaus xucla-carallots, que es complementen.

Ni la *Degeneralitat* que ens desgoverna, ni els borbons que ens mal governen poden oferir solucions. Tots dos ens volen donar pel... Estat.

Agustín Guillamón

Octubre del 2018

Primer any de la Gran Carallotada

germinal_1917@yahoo.es